

KULTÚR KAVALKÁD

Címlapsztori:

Posta Victor

CÍMLAPSZTORI: POSTA VICTOR

Ha jól tudom, a szüleid civil pályán mozognak. Te hogyan lettél mégis színész?

Apukám vegyész professzor a Debreceni Egyetemen, anyukám pedig dekoratőrként dolgozott. Apukám beiratott zongorázni, anyukám pedig versmondó versenyekre küldött, tehát apukám a zenészetet, anyukám inkább a színészi vonalat erősítette.

Hány éves voltál ekkor?

Öt éves. Emellett már óvodás koromban én mondtam a verseket az ünnepeken, aztán általános iskolában versmondó versenyeket is nyertem, tehát már egészen korán elindult mindkét vonal.

Miért választottad éppen a zongorát?

Nem én választottam, hanem a szüleim. Inkább apukám szerette volna, ha zongorázok. A zongora egy nagyon szép és „hálás” hangszer. Nagyon sokat segít a zenei alapok elsajátításában, és egy nagy versenyzongorát megszólaltatni csodálatos érzés.

Emlékszel az első zongoraórádra?

Nem emlékszem, csak arra, hogy nagyon szerettem zongoraóra járni, mert nagyon szerettem a tanárnőmet. De arra már nem emlékszem, hogy konkrétan mi volt az első órán. Akkoriban még nem voltam a legszorgalmasabb gyerek, nem gyakoroltam túl sokat, de mindig ügyes voltam és jól szerepeltem a vizsgákon. Nagyon hamar megszerettem a zongorázást, hiszen sikerélményeim voltak.

Hogyan kerültél színpadra?

Ének-zene tagozatos általános iskolába jártam. Amikor tizenkét éves voltam, a Csokonai Színház a Bohéméletet állította színpadra éppen és ehhez kértek az iskola kórusából gyerekeket, mert az első felvonás végén színre lép egy kis gyerekkórus. Ide válogattak be engem is. Annyira megszerettem a színházat, hogy ekkor kezdtem el először azon gondolkodni, hogy jó lenne több időt is ott tölteni, nem csak azt a rövid próbaidőszakot, ami a Bohémülethez kapcsolódott. Nagyon tetszett a színház atmoszférája. Kisebb feladatokat is kaptam a darabban, például bevihettem a rőzsét az egyik jelenetben. Imádtam ezeket a dolgokat, és ott fogalmazódott meg bennem, hogy ezt szeretném csinálni. A „legvégzetesebb” pillanat az volt, amikor bekerültem a Légy jó mindhalál című musicalbe tizennégy évesen, ahol Orczy Vilmos szerepét kaptam meg. Ezt komoly, több fordulós casting előzte meg. Nagyon sokan jelentkeztek. Az első fordulón énekelni kellett és verset mondani, majd ezt követte a második kör, a harmadik körre pedig már jöttek a szerzők is, Kocsák Tibor és Miklós Tibor. Nagyon szerettem a darab zenéjét, rongyosra hallgattuk a kazettát. A Légy jó mindhalál után páran gyerekek bent maradtunk a színházban, megcsináltuk a Bolondóra című musicalt, ami szintén óriási siker volt a fiatalok körében, majd a Fanni hagyományaiba már mint fiatal epizódszereplő kerültem be.

Innen hogyan folytatódott a pályád?

1993-ban az öcsémmel „Posta Fivérek” néven Nagy Tibor Kölyök című musicaljének egyik dalával bejutottunk a Ki mit tud középöntőjébe, ahol a Sztárcsinálókban énekeltek a Történelmi leckét. Szintén 1993-ban részt vettünk egy országos mesemondó versenyen, ahol egy mesemusicalt adtunk elő, ezzel a legjobbak között bejutottunk a tv-be és előadhattuk a saját öt perces mesénket. Utána a színészi pályám egy időre megszakadt, mert 1995-ben kimentem Svájcba.

A konzervatóriumban javasolták, hogy Baselben próbáld meg folytatni a tanulmányaidat?

Igen. Budapestre is beadtam a jelentkezésemet, de a svájci felvételi korábban volt, és mire Budapesten eljutottunk volna a felvételiig, addigra kiderült, hogy felvettek a Baseli Zeneakadémiára, így itthon már el sem jöttem felvételizni. Jó is hogy így történt, mert ha fordítva történik, akkor nyilván nehezebb lett volna eldönteni, hogy Budapestre vagy Baselbe járjak.

Nem tartottál attól, hogy milyen lesz elszakadni a családtól?

Őszintén szólva egy tizennyolc éves fiúnak nem is kell más, mint hogy egy kicsit kiszakadjon a családi kötelékből. Nagy reményekkel néztem a dolgok elé és egyáltalán nem féltem a rám váró kihívásoktól. Azt sajnáltam csak, hogy abba kellett hagynom az éneket és a táncot, mert közben Toldy Marikához jártam énekelni és Jeszenszky Endrénél kezdtem el táncolni. De azt gondoltam, hogy bármi történik, vissza lehet jönni, és ezért nem félelem, inkább nagyon nagy várakozás előzte meg a kiutazásomat.

Az előzetes várakozásaidnak mennyire felelt meg, amit kint tapasztaltál?

Messze felülmúlta a várakozásaimat! Amikor kint voltam felvételizni, már akkor megfogott a Svájciakra jellemző tisztaság, rend, emberi minőség. Már az a félnap is feltöltött pozitív energiával. Amikor kimentem, akkor csodával határos módon úgy alakult, hogy nem kellett albérletbe költözni. A Zeneakadémia egyik mecénásának volt egy nagy háza, ahol az alsó szint éppen megüresedett, így oda költözhettem. Volt zongora is a házban, így még a gyakorlás miatt sem kellett bejárkálnom a városba. Aztán amikor pár hónapon belül bent ültem az Operaház fantomjában a zenekari árkában, mint zenekari zongorista, el sem hittem mi történik velem!

Amikor kimentél jól beszéltél németül?

Egyáltalán nem, ott kellett megtanulnom. Angolul beszéltem, de a házi bácsimmal abban állapotunk meg, hogy nem beszél velem angolul, mert akkor nem tanulok meg németül. Attól a perctől kezdve a zongoratanárommal is – aki pedig magyar volt: Gyimesi László – németül beszéltem. Már csak azért is gyorsan meg kellett tanulnom németül, mert az elméleti vizsgáimat - pedagógia, didaktika – németül kellett letennem. Így aztán nem engedhettem meg magamnak, hogy magyarul vagy angolul beszéljek. Októberben mentem ki és februárban már bent ültem a zenekari árkában a Fantom előadásokon, ami azért nagy dolog, mert pár hónappal előtte még legvadabb álmaimban sem gondoltam volna, hogy a Really Useful Company-nál fogok tudni elhelyezkedni. Fontos volt számomra, hogy ezt az állást megkapjam, mert ez anyagi biztonságot is jelentett, nem kellett azon izgulnom, hogy a betevő falatom meglegyen. Persze nem adtam fel azt a gondolatot sem, hogy újra színpadra álljak. A zongoraszak mellett felvettem mellékszakként az éneket is, és amikor már elég jól beszéltem németül, elmentem egy musical meghallgatásra Bernbe.

Tudtál erről a musicalről bármit is?

Nem, ezt akkor írták. Band in Palace volt a címe és még csak pár dal volt kész belőle, hogy meg lehessen tartani a meghallgatást. Megkaptam a főszerepét, a Herceget alakíthattam, ami azért volt kivételesen jó helyzet, mert ahogy menetközben íródott a darab, mindig magamra tudtam húzni a figurát és kvázi a szerzőkkel együtt tudtam gondolkodni velük. Ez volt az első külföldi musical szerepem. Nagyon boldog voltam. A meghallgatásról egyébként a házi bácsim szólt, aki egy újsághirdetésre hívta fel a figyelmemet, tulajdonképpen neki köszönhetem, hogy beindult a svájci karrierem.

Akkor elég sűrű volt az életed. Hogy tudtad az iskolát és a színházat összeegyeztetni?

Ez egy turné musical volt, de a próbafolyamat után már nem jelentett napi elfoglaltságot. Két-három előadás volt hetente, főleg nyáron, amikor az iskola szünetelt, így nem okozott nagy gondot az elfoglaltságaim összehangolása. A mostani időbeosztásomhoz képest ez még tűrhető volt. Ráadásul még nagyon fiatal voltam, hajtott a kíváncsiság, és igyekeztem mindent elvállalni.

Mi a legmaradandóbb emléked erről a musicalről?

Talán az, hogy németül kellett rappelni és én ritmizáltam meg a német szöveget. Amikor meghallottam, hogy lesz a darabban rap is, berohantam az első cd boltba, megkérdeztem az eladót, hogy kik a legjobb német rap előadók. Felsorolt hármat, megvettem a cd-eket és reggeltől estig német hip-hop-ot hallgattam, hogy belém ivódjon a ritmusa. Annyira belejöttem, hogy a dalokból többféle verziót is csináltam, és tényleg olyan volt, mintha egy rapper gyártotta volna.

Tinédzserként nem érezted úgy, hogy kimaradt a könnyűzene az életedből?

Ó nem. Engem mindig azért bántottak a zongoratanárait, mert elkalandoztam a komolyzenétől. Nagy kedvencem volt Richard Clayderman, rengeteg musicalt hallgattam, imádtam az igényes pop zenét is - tehát nem volt hiányom a könnyűzenéből sem.

Meddig játszottál a Band in Palace-ban?

Olyan két-három hónapig, ami kapcsán egy kiváló kritikát kaptam a berni Bund című újságban. Ezután mentem el a Space Dream musical meghallgatására. Ez volt Svájc leghosszabb ideig játszott és legsikeresebb musical-je. A főszerepre, Rodin herceg szerepére kerestek új színészt. A szerep karaktere nagyon hasonlított rám, olyannyira, hogy az egyik kollégám felhívott és csak ennyit mondott: a Space Dream téged keres!

Tehát az előző musicalnél még sejtésed sem volt róla, hogy milyen szerepet fogsz megkapni, itt pedig már konkrét céllal mentél.

Igen, itt konkrétan a főszerepre mentem. De itt is szerencsém volt, mert előzőleg már tartottak egy meghallgatás erre a szerepre, de nem találták meg a megfelelő embert. Így meghirdették még egyszer. Alapvetően egy tenorális bariton hangot kerestek, ami párosul egy jó kiállású, fiatal, hercegi megjelenéssel. A meghallgatáson némi prózát is kellett mondani, ami a Band In Palace-szel a hátam mögött, és az egyre javuló német kiejtésemmel már nem volt gond. Majd Rodin herceg nagy dalát kellett előadni a bevilágított színpadon. Aznap délután láttam először az előadást és rettenetesen tetszett. Egy hatalmas látvány show, nagyon jó zenével, nagyon jó ötletekkel, és egy remek szereplőgárdával. Óriási hatással volt rám.

Mikor tudtad meg, hogy megkaptad a szerepet?

Két nap múlva hívtak fel azzal, hogy már csak ketten vagyunk versenyben a szerepért, és hogy hamarosan értesítenek a döntésről. Na, ekkor kezdtem el igazán izgulni. De szerencsére nem vártattak sokáig, mert másnap délelőtt visszahívtak, hogy enyém a szerep. Akkor éreztem igazán, hogy valami olyat vittem véghez, amiről nem is álmodtam. Ezért is gondolok vissza Svájcra úgy, mint életem legszebb időszakára. Van az a konstelláció, amikor bármit csinálsz, jól sül el. Nekem ez az időszak volt az.

Mennyi idő volt megtanulni a szerepet?

A meghallgatás tavasszal volt, az új szereplőgárda pedig ősszel állt be, tehát volt időnk megtanulni a szerepet. A főszereplők 80 százalékát cserélték le, amittől sokkal fiatalosabb és dinamikusabb lett az előadás. Ekkor huszonegy éves voltam, de a többiek is fiatalabbak voltak elődeiknél. Kaptam videót és hanganyagot, ami alapján fel lehetett készülni. Egy hetet próbáltunk a nyári szünet előtt és szintén egy hetet a premier előtt. A rendező, aki egy német színész-rendező, nagyon segítőkész volt, sokat dolgoztunk a német kiejtésem. Nagyon vártam a bemutató napját, egyáltalán nem izgultam, inkább azt éreztem, hogy eljött végre az én időm. Óriási élmény volt a premier! A darabot az 1000 férőhelyes Space Dream Musical Színházban játszottuk, ami direkt ehhez az előadáshoz épült. A közönség imádtá, majdnem minden este állva tomboltak, hihetetlenül szerették ezt az űrben játszódó szerelmi történetet. Hát ennek a főszerepét játszhattam én, mint magyar, és teljes mértékben elfogadták! Ma már biztos, hogy jobban izgulnék, ha felkérnének egy német nyelvű előadásra.

Ezek után nem merült fel benned, hogy végképp kint maradsz?

Annak, hogy az ember felszáll egy robogó vonatra, megvannak a hátrányai is, egyre többet akar. Nyilván meg lehetett volna oldani, hogy ott maradjak, de azt azért józanul át kellett gondolni, hogy a svájci musical-élet csúcspontja a Space Dream volt, és ezzel ki is merült. A nagy musical előadásokat általában szereplőgárdával együtt vásárolják meg külföldről. A Space Dreamet 2000-ben levették műsorról, és az ember huszonevesen még nem akar felköltözni a hegyoldalra egy kis kunyhóba, hogy nézhesse a tavat és a naplementét... Lehet, hogy ma már ezt így gondolnám, de tíz évvel ezelőtt még nem így láttam. Ezért gondoltam, nyitni

kéne vagy Magyarország, vagy Németország felé, ahol több musical van, ezért merült fel, hogy miért ne próbáljam meg itthon az Egyetemet. Annál is inkább, mert szerettem volna a színművészetrel még elmélyültebben foglalkozni. Ekkor történt meg az a „baleset”, hogy felvettek a Színművészetre és jött a dilemma, mi legyen. Svájcban már éppen lejárt a hat éves tanulóvizumom, el kellett hagynom lassan az országot. Lehetőségként felmerült még, hogy körül nézek Németországban, de végül amellet döntöttem, hogy kalandra fel, irány Budapest, beülök az iskolapadba.

Beváltak a Színművészeti Egyetemhez fűzött reményeid?

Sokat vártam tőle, talán túl sokat is, ezért kicsit csalódás volt. A tanrend nincs igazán felépítve és úgy gondolom, keveset foglalkoznak egyénileg az emberrel. Viszont az mindenféleképpen meghatározó volt, hogy dolgozhattam Szirtes Tamással, akitől rengeteget tanultam. Több vizsgadarabot is rendezett az osztályunknak, ráadásul ezek kevés szereplős darabokat voltak, ahol intenzíven tudtam vele dolgozni, és azt gondolom, ez volt az értelme az egyetemnek. Negyedik év végén pedig megcsináltuk a Kapj el-t, ami az Édeskettes hármában-nak a korábbi változata. Szakmailag nagyon sokat tanultam tőle és nagyon hálás vagyok ezért neki.

Az egyetem alatt kezdtél el szinkronizálni?

Nem alatt, hanem utána. Rehorovszky Béla szinkronrendező megnézte a Kapj el-t, és úgy döntött, hogy mikrofon előtt is kipróbál. Egy gyerekkori álmom teljesült ezzel, hiszen sokszor, amikor néztem a tévét elgondolkodtam azon, hogy milyen jó is lehet ezt csinálni. Aztán egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy nyakig benne vagyok a szinkronizálásban.

Az egyetem után viszont a színpadi karriered nem indult teljesen simán.

Harmadik koromban ismét válaszút elé értem: jelezték Svájcban, hogy hamarosan ismét bemutatják a Space Dreamet, és hogy vállalnám-e. Őszintén gondolkodóba estem. Egyetem, vagy ismét Space Dream? Mondtam a producernek, hogy örömmel csinálnám, de térjünk rá vissza, amikor aktuális lesz. Ekkortájt keresett meg Szirtes Tamás és Kocsák Tibor, hogy meg kéne tanulnom a Fantom szerepét. Ez volt az a döntő pillanat, amikor határoztam, mert a Space Dream óriási élmény, de a Fantom egy igazi álomszerep. Egy percet se gondolkodtam, azonnal elvállaltam. Akkor már tudtam, hogy ebből Magyarországon maradás lesz. Félretettem Svájc gondolatát, a Fantomra kezdtem el koncentrálni és valóban, ahogy elvégeztem a főiskolát, következő évad szeptemberében be is álltam a szerepbe. Nyilván nem árasztottak el rögtön szerepekkel, a többi darabban csak kis mellékszerepeket kaptam, majd lassan elkezdtek beindulni a dolgok. Talán a Vámpírok Bálja volt az első nagyobb szerepem, ami már nem beugrás volt. Aztán megkaptam a Józsefben a Fáraó szerepét, mely kapcsán nagyon jó visszhangok voltak, majd a Madách Színház szeptemberi új bemutatójában, a Spamalotban Sir Galahadet és még kisebb epizód szerepeket. Most pedig beálltam végre az Édeskettes hármában Vernon szerepére, amire már olyan régen vártam. Az Édeskettes azért áll nagyon közel hozzám, mert egy zongorista-zeneszerzőről szól, amit nagyon érzek, hiszen én is szerettem már zenét és zongorista vagyok. Ez a szerep egy bravúr volt anno a főiskolán, mert előadás közben élőben zongoráztam.

Ha jól tudom, a főiskolán nem csak annyi közöd volt a darabhoz, hogy játszottad...

Én hangszereltem az egész művet, mert nem volt élőzenekarunk, tehát meg kellett csinálni a zenei alapot. Élőben zongoráztam a színpadon, Szirtes Tanár úr kérésére pedig Wégner Jucival újrarendeltük a szövegeket, mert ő egy kicsit más hangulatú szövegeket akart, mint a korábbi fordítás volt. Ez egy nagyon komplex dolog volt, és nagyon szerettem. Annál inkább, mert a karakter nagyon hasonlít hozzám. Vernon Gersch egy visszahúzódó, befelé forduló, elmélyült ember, aki szeret alkotni és alapvetően egy nyugodt típus. Nagyon szerettem ezt a szerepet és örülök, hogy végre játszhatom a Madách színpadán!

Hogyan kezeled az egyre növekvő rajongótáborod?

Svájcban nagyon sok rajongóm volt, így már ott hozzászórtam ehhez a jelenőséghez, de tudni kell kezelni. Szerencsére a nagyon örült rajongók engem mindig elkerültek, erős zaklatásnak soha nem voltam kitéve. Szóval nincs ezzel probléma, jól esik az embernek, ha elismerik, amit csinál.

Álomszereped van?

Az egyes számú álomszerep a Fantom volt. Eredetileg úgy terveztem, hogy majd 40 éves korom felé elmegyek egy meghallgatásra, bárhol játszik is a világon, de szerencsére nem kellett addig várni. A kettős számú pedig Joe a Sunset Boulevardből, amihez közelebb jutottam egy lépéssel, mert a Webber 60. születésnapján megkaptam a lehetőséget, hogy énekeljek a darabból.

És ha tisztán prózai darabra kérnének fel?

Nem zárkóznék el tőle. Az Édeskettes-t éppen azért szeretem, mert egy erős prózai darab, zenés betétekkel.

Ha valakinek az állandó szinkronhangja lehetnél, kié szeretnél lenni?

Szerintem Christian Bale-hez nagyon illik a hangom. Őt tizenhat éves koromban, a Rikkancsok című filmben szinkronizáltam egy debreceni szinkronstúdióban. Mivel felköltöztem Pestre, ott már nem tudtam több szinkront vállalni. Így ez maradt az egyetlen szinkronmunkám a főiskola előtt. Ha ismét felkérnék, hogy kölcsönözzen nekem a hangomat, boldogan vállalnám.

Új szerepre készülsz, Sir Galahad bőrébe bújsz szeptembertől. Hogyan készülsz a szerepre, miből építed fel a karaktert?

Nagyon szerettem a Monty Python csoportot, és a Gyalog Galopp az egyik kedvenc filmem volt. Ráadásul Sir Galahad-et Michael Palin alakítja a filmben, akit mindig is a legjobban bírtam a csoport tagjai közül. Sokban hasonlít a színpadi verzió a filmhez, de azért bőven vannak benne újítások és meglepetések. A legnagyobb kihívás az, hogy olyan jeleneteket játszunk, amelyeket szinte mindenki ismer, mindenki látott már a filmben, úgyhogy ehhez fogják majd hasonlítani a mi előadásunkat. Remélem a nézők elvárásainak eleget tudunk tenni. A musical verzió nagyon látványos, nagyon szórakoztató, mindenkinek csak ajánlani tudom!

Interjú: Lang Vera
Fotó: Berkovich Kata, Szakál Szilvia
Forrás: www.madachszinhaz.hu

